

מסע בעקבות לוחמים יום הזיכרון תש"ף הנוער העובד והלומד

הוראות:

כל נר דולק מזמין לסיפור
שהתרחש באותה נקודה על
המפה. לחצו וקראו את סיפורי
מורשת הקרב והנופלים. בסיום
קריאות הסיפור לחצו "חזרה
למפה".

ספר הזיכרון

מפעל להנצחת בוגרי ובוגרות
תנועת הנוער העובד והלומד
חללי צה"ל שנפלו במערכות ישראל

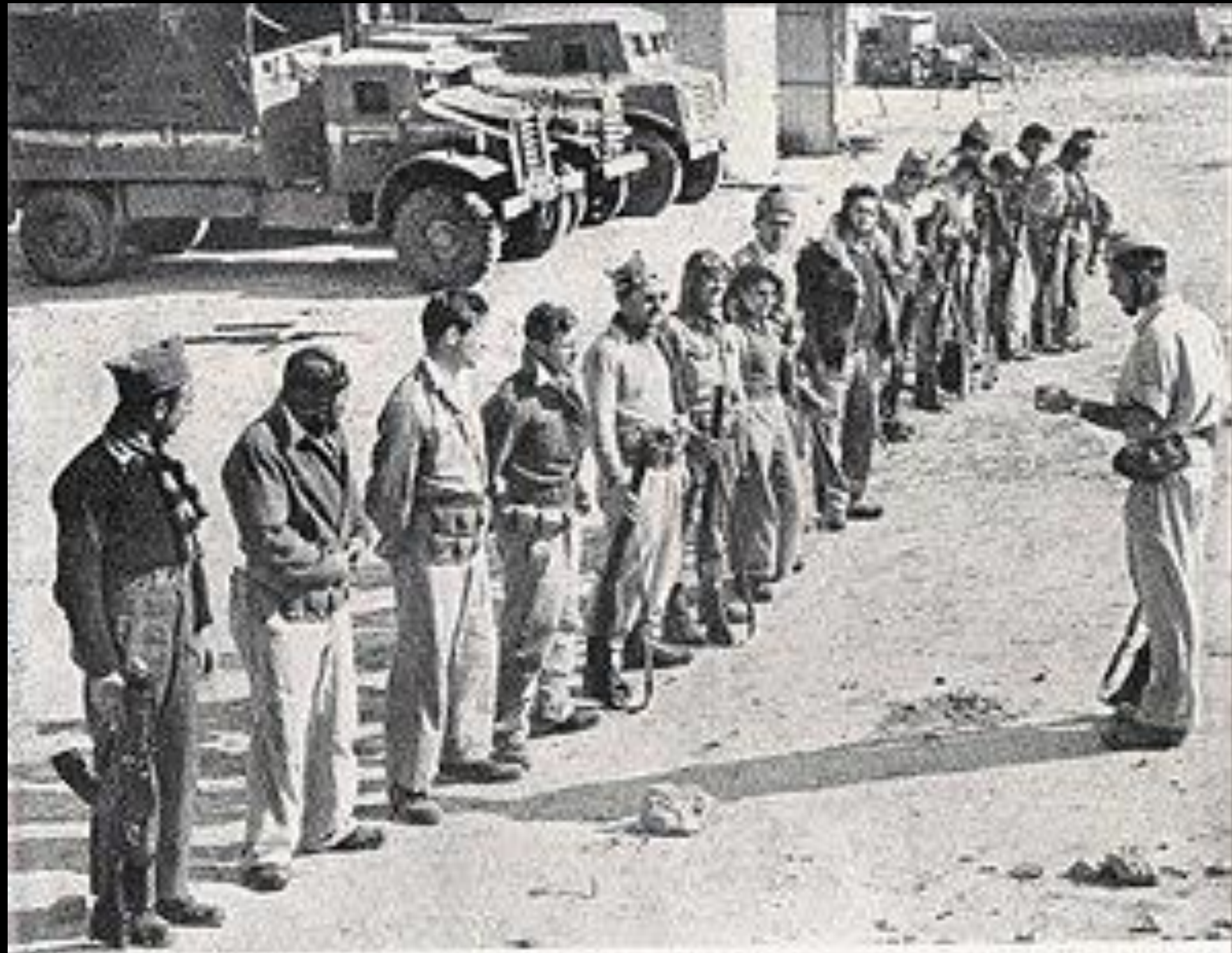
יזכור

מבצע יואב

נקודת ציון במפה: באר שבע

תדריך לפני פעולה, חיילי חטיבת הנגב, הפלמ"ח, 1948

מבצע יואב, אשר נערך בין ה-15 ל-22 באוקטובר 1948, היה מבצע של צבא הגנה לישראל במלחמת העצמאות, הראשונה המלחמות שלנו, בה תקפו אותנו מכל הכיוונים הצבאות של מדינות ערב סביבנו.

מטרת המבצע הייתה פריצת הדרך אל הנגב המנותק, והרחקת הצבא המצרי ממנו. מבצע זה, שהיה אחד הגדולים באותה מלחמה, החל במהלומה של חיל האוויר. למרות שהצבא המצרי לא נהדף לגמרי, נחל המבצע הצלחה: הדרך לנגב נפרצה, השטח שתפס הצבא המצרי הצטמצם במידה ניכרת, וכוח מצרי גדול כותר בכיס פאלוג'ה. לקראת סוף המבצע כבש צה"ל את באר שבע.

במבצע נהרגו כ-120 מחיילי צה"ל, וכן נפצעו כ-300. אבדות המצרים מוערכות בכמה מאות הרוגים ועוד כמה מאות פצועים. לנוכח המציאות שיצר המבצע, נעלמה סכנת ניתוק יישובי הנגב היהודיים.

המשורר נתן אלתרמן, אשר לחם במבצע, כתב בעקבות חוויותיו את השיר "ליל חניה":

<https://www.youtube.com/watch?v=4XVQ5GScEoI>

ראש הממשלה הראשון שלנו, דוד בן גוריון, אמר פעם:

"בנגב ייבחנו העם בישראל ומדינתו - כי רק במאמץ מלוכד של עם מתנדב ומדינה מתכננת ומבצעת נוכל למשימה הגדולה של הפרחת השממה וישובה. מאמץ זה יקבע גורלה של מדינת ישראל ומעמדו של עמנו בתולדות המין האנושי."

חזרה
למפה

מירה בן ארי והקרב על ניצנים

נקודת ציון במפה: קיבוץ ניצנים

יום אחרי שבן גוריון הכריז על הקמת המדינה – פלשו הצבאות הסדירים של מדינות ערב השכנות אל שטח מדינת ישראל, הסכנה ליישובים בנגב הפכה מוחשית ומידית, והפיקוד החליט לפנות את ילדי יישובי הנגב המבודדים. בליל ה 16 במאי התייצבו בחצר קיבוץ ניצנים לוחמים מחטיבת גבעתי ל"מבצע תינוק". המשימה: לשאת על גבם את ילדי ניצנים למקום בטוח.

על ניצנים הגנו 67 חברי משק, מתוכם עשר לוחמות. בהמשך הצטרפו להגנתם 74 לוחמים מ"גבעתי". לרשותם עמדו 80 רובים, 30 תת מקלעים, ארבעה מקלעי ברן, מרגמה שני אינץ', פיא"ט, רימונים ובקבוקי מולוטוב. כל אלו, ניצבו מול הצבא המצרי הפולש.

לאחר לחימה ממושכת, קיבוץ ניצנים נכבש בידי הצבא המצרי. 33 ממגני המשק – חברים וחיילים – נפלו בקרב. מאה וארבעת השבויים, חלקם פצועים, הובלו בתהלוכת ניצחון ברחובות מגדל בדרכם לשבי במצרים. הקיבוץ עצמו שוחרר לקראת סוף מלחמת העצמאות. החברים והחברות חזרו אליו מהשבי ושיקמו אותו.

במלחמת העצמאות נלחמו, נפלו ונלקחו בשבי נשים לוחמות רבות. לזכר שלוש הנופלות בקרב על הקיבוץ-מירה בן ארי, שולמית דורצ'ין ודבורה אפשטיין, ולזכר תרומתן של כל הנשים הלוחמות, נמצאת בקיבוץ ניצנים הישן אנדרטת "יד לאישה הלוחמת".

סיפורה של מירה בן ארי:

<https://www.youtube.com/watch?v=vSI-Z20PRD4>

חזרה
למפה

מירה בן ארי באתר "זיכור"

שיירת הל"ה

צפו בסרטון על סיפור הל"ה מערוץ ההיסטוריה (עד סוף המונולוג של השחקן)

<https://www.youtube.com/watch?v=WN1R2sQ1Y8I>

מחלקת/שיירת הל"ה, הייתה מחלקה מקובצת של 40 לוחמים, צעירים עד מאוד. (השחקן שראינו בסרטון משחק את אחד מהם)

בפרוץ מלחמת העצמאות, ארבעת הקיבוצים הדתיים הנמצאים מדרומה של העיר ירושלים בגוש היישובים שנקרא "גוש עציון", סבלו התקפות קשות ונפגעים רבים. הם הצליחו להדוף את המתקפות, אבל היה נדמה שבקרוב לא יוכלו עוד.

לכן, נשלחה מחלקת הל"ה, שנקראה "מחלקת ההר", ואנשיה יצאו לתגבר את גוש עציון המנותק, ונפלו בקרב בדרכם. חללי המחלקה מנו 20 אנשי פלמ"ח (חניכי תנועות נוער, ביניהם שלנו) ו-15 אנשי חיל השדה של ההגנה, חלקם הגדול סטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים. על המחלקה פיקד דני מס, שהיה קודם לכן מפקדו של גוש עציון.

הל"ה (35) יצאו לדרכם אור ליום שישי, ה' בשבט תש"ח, הלילה שבין 15 ל-16 בינואר 1948. לפנות בוקר התגלתה המחלקה, כותרה על ידי המוני ערבים מהסביבה וכל לוחמיה נהרגו בקרב שנמשך כל היום. פרשת הל"ה הפכה לאחד המיתוסים החשובים ביותר של המלחמה, ולסמל של הערכים והאמונות שעליהם התחנכו הדורות הבאים.

חזרה
למפה

אליהו "הרשקו"
הרשקוביץ

יעקב שמואלי

יעקב כספי

אליהו מזרחי

דוד חי-צברי

קרב המיתלה

נקודת ציון במפה: גבול מצרים (סיני)

קרב המיתלה היה קרב בין חטיבת הצנחנים של צה"ל לבין כוחות של צבא מצרים, שנערך במהלך מלחמת סיני ("מבצע קדש") במעבר אל-חיטאן שבמערב סיני ובסמוך לו. הקרב החל ב-31 באוקטובר 1956 בשעות הצהריים, והסתיים ב-1 בנובמבר לפנות בוקר. בקרב זה, נהרגו 38 לוחמים מחטיבת הצנחנים (ועוד ארבעה לוחמים מתו מפצעיהם מאוחר יותר). בצד המצרי נהרגו כ-260 חיילים.

קרב המיתלה התקבע במורשת הקרב של צה"ל כמופת של גבורה, הקרבה ודבקות במטרה, וככזה שימש לחינוך של דורות רבים של לוחמים, לדבוק בערכים הצבאיים הללו.

חזרה
למפה

זאב (וקסי) וקס

צבי (צבי'קה) יזרעאלי

איתמר (סיני) בורוכוב

יורם שגב

גבעת התחמושת

נקודת ציון במפה: ירושלים

גבעת התחמושת הוא שמו של מוצב ירדני בצפון ירושלים, שבו התחולל קרב קשה במלחמת ששת הימים. המתחם הוקם על ידי הבריטים בתחילת שנות ה-30 של המאה ה-20 כבונקר לאחסון התחמושת של בית הספר לשוטרים. ב-19 במאי 1948, במהלך מלחמת העצמאות, כבש הליגיון הירדני את המתחם, ביחד עם שטחים נוספים בצפון העיר, מידי כוחות האצ"ל שהתבססו באזור כמה ימים לפני כן במסגרת מבצע קלשון. תפיסת המוצב על ידי הירדנים ניתק את הר הצופים ממערב ירושלים עד לכיבושו מחדש ואיחוד ירושלים במלחמת ששת הימים, בלילה שבין ה-5 ביוני ל-6 ביוני 1967. חוסיין, מלך ירדן, שעד אותו בוקר היסס אם להצטרף למלחמה נגד ישראל, החליט לשתף פעולה עם צבאות מצרים וסוריה, והכפיף את צבאו לפיקוד מצרי.

36 צנחנים נהרגו בקרב זה - 21 בגבעת התחמושת ו-12 בתעלות הקשר המתחברות אל הגבעה. כ-70 חיילים ירדניים נהרגו בהגנה על גבעת התחמושת - כמחצית הכוח שהיה במוצב.

הלוחמים בקרב הראו גבורה יוצאת דופן וחמישה עשר מהם זכו לעיטורי גבורה שונים.

הקרב על גבעת התחמושת הונצח בשיר בשם "גבעת התחמושת" שכתב יורם טהרלב כמה חודשים לאחר המלחמה והלחין יאיר רוזנבלום.

טהרלב התבסס בכתיבתו על טקסטים מגיליון מיוחד של עיתון במחנה בו סופרו סיפוריהם של מקבלי הצל"שים במלחמה. חלק מהטקסטים המתארים את הקרב מנקודת מבטם של החיילים אף שולבו בשיר.

https://www.youtube.com/watch?v=NRP_fXiFFqM

חזרה
למפה

אמנון
יעקובסון

עופר פניגר

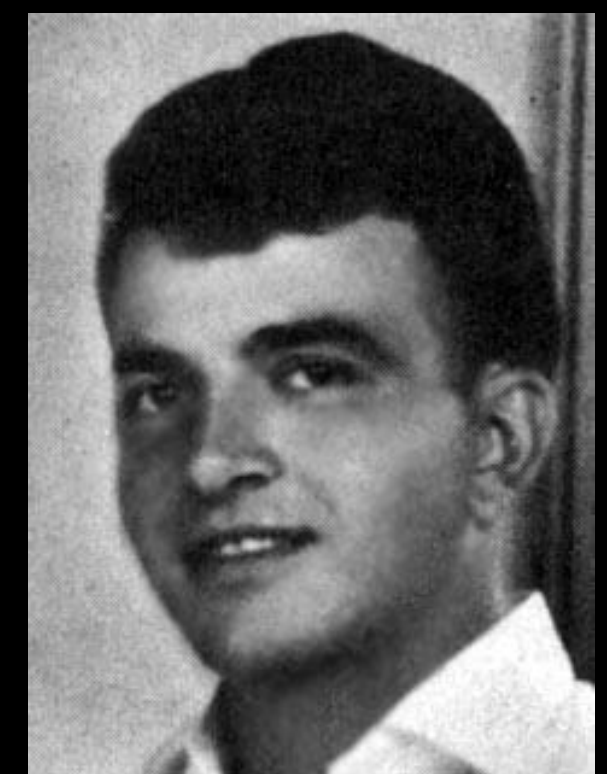
מאיר (אבא)
מלמודי

משה (מוישיק)
קפלנסקי

יצחק בנימיני
בקשי

יוסף "ז'וז'ו"
אלמליח

"כוח צביקה" וקרבות בלימת הסורים בציר חושנייה

נקודת ציון במפה: רמת הגולן

קרבות הבלימה והתקפת הנגד הישראלית ברמת הגולן היו השלב הראשון של המערכה הצבאית בחזית הסורית במלחמת יום הכיפורים. שלב זה ארך חמישה ימים, מה-6 באוקטובר 1973 ועד ה-10 בחודש. הקרב על חושנייה היה הקרב העיקרי, שהתחולל בדרום ובמרכז רמת הגולן בחמשת הימים הראשונים של מלחמת יום הכיפורים. הקרב התמקד במאבק על השליטה במובלעת שכבש הצבא הסורי בשטח רמת הגולן במהלך היממה הראשונה של המלחמה. כוחות של הדיוויזיה החמישית והתשיעית של הצבא הסורי הצליחו להשתלט על מרחב חושנייה במהלך שעות הלילה. ביום שלמחרת התרחבה והתבססה החדירה הסורית לשטח רמת הגולן. המובלעת הסורית כללה בשיאה את השטח בין עין זיוון וכפר נפח בצפון, קצביה ומעלה גמלא במערב ואזור אל-על רמת מגשימים בדרום.

ב-8 באוקטובר פתח פיקוד הצפון במתקפת נגד מתמקדת על המובלעת הסורית, שבוצעה על ידי כוחות משתי אוגדות מילואים ישראליות (210 ו-146), שתקפו מכיוונים שונים, כאשר המאמץ העיקרי היה בדרום רמת הגולן. בתום היום הראשון של מתקפת הנגד, נדחקו הכוחות הסוריים למתחם הגנה מבוצר, שמרכזו היה בכפר הנטוש חושנייה. במהלך היום השני למתקפת הנגד (ה-9 באוקטובר) השתלטו הכוחות הישראליים כמעט את כל שטחו של "כיס חושנייה", תוך שהם גורמים אבדות כבדות לכוחות הסוריים שהחזיקו בו. ב-10 באוקטובר השלימו כוחות צה"ל את הדיפת הצבא הסורי אל מעבר לקו הסגול. במקביל ללחימה הסדירה קם כוח שריון מאולתר, בפיקודו של סרן צביקה גרינגולד, מפקד טנק בחיל השריון מקיבוץ לוחמי הגטאות, שפעל בחזית הצפון בימיה הראשונים של מלחמת יום הכיפורים. על תפקודו במלחמה הוענק לגרינגולד עיטור הגבורה.

סיפורו של "כוח צביקה" <https://www.youtube.com/watch?v=x7vEGKfMSl4>

חזרה
למפה

צבי (צביקה) מנסבך

אליעזר "אלי" מילנוב

אורי סגל

יצחק קופיט

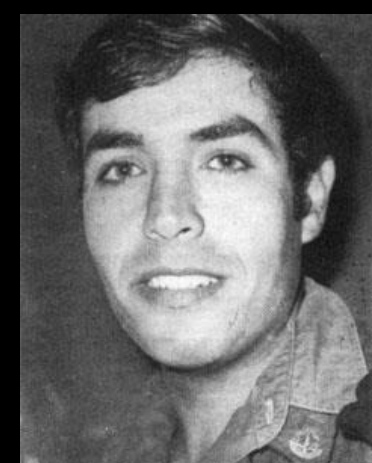
שלמה צפורי

יוסף שריג

אברהם (אברהמ'לה) קלוג

איתן רון

יואל שליט

מאיר (מאיר'קה) מזרחי

רועי קליין וקרב "בינת ג'בייל"

נקודת ציון במפה: רמת הגולן

קרב בינת ג'בייל במלחמת לבנון השנייה היה קרב שהתנהל בבינת ג'בייל, בשבוע השלישי של מלחמת לבנון השנייה, לקראת סוף חודש יולי 2006, בין כוחות חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים לבין כוח מיוחד של ארגון החזבאללה. גדוד 51 ושבעה עשר מלוחמיו שהשתתפו בקרב זכו בעיטורים. גם בחטיבת הצנחנים זכו מספר רב של לוחמים וקצינים בצל"שים ועיטורים רבים.

בקרב נהרגו שמונה לוחמים ומפקדים: רס"ן רועי קליין, סרן אלכס שוורצמן, סגן עמיחי מרחביה, סמ"ר שמעון דהן, סמ"ר עידן כהן, סמ"ר אוהד קלאוזנר, סמל שמעון אדגה, וסמל אסף נמר. כמו כן, נפצעו כעשרים וחמישה לוחמים נוספים. רועי קליין גדל ברעננה ולמד בבית הספר היסודי יבנה, בחטיבת הביניים של ישיבת בני עקיבא ובבית הספר התיכון אמי"ת גוש דן, ולאחר מכן במכינה הקדם צבאית "בני דוד" שבעלי. למד הנדסת תעשייה וניהול במרכז האוניברסיטאי אריאל בשומרון וסיים בהצטיינות. נישא לשרה, ולזוג נולדו שני ילדים, גר עם משפחתו בשכונת היוכל שבעלי. בשנת 1994 התגייס לצנחנים והתקבל לפלוגת העורב החטיבתית, ויצא לפיקוד ולקצונה. במהלך המסלול הוקמה יחידת אגוז והצוות בו שירת הועבר אליה והשלים בה את מסלול הלוחם. קליין השתחרר מצה"ל והמשיך בלימודים אקדמיים באריאל. בהמשך שב לשירות קבע ושימש כמפקד פלוגה ביחידת אגוז. בשנת 2001 קיבל ציון לשבח.

בתפקיד זה לחם קליין במלחמת לבנון השנייה. במהלך הקרב בבינת ג'בייל נזרק רימון יד לעבר הכוח שעליו פיקד. קליין זינק על הרימון, עצר בגופו את הפיצוץ ונהרג. במעשהו הציל את חיי יתר החיילים ששהו בסמוך. חייליו סיפרו כי בעודו גוסס מפצעיו, דיווח בקשר על מותו, זעק "שמע ישראל" ומסר לסרן איתמר כץ, אשר לקח את הפיקוד על הכוח, את מכשיר הקשר המוצפן ("ורד הרים") שברשותו. בעקבות מעשיו הוענק לו עיטור העוז. העיטור הוענק ב-2 בספטמבר 2007 בטקס בהיכל התרבות בתל אביב. את האות קיבלו בשמו אביו ואלמנתו של קליין.

רועי קליין באתר "יזכור"

חזרה
למפה

"כוח בניה"

נקודת ציון במפה: גבול לבנון

רב סרן בנייה ריין נולד ביום ט"ז באייר תשל"ט (13.5.1979) בקרני שומרון, הבן השלישי מבין שמונה ילדים, אח להראל, מוריה, מורשה, אלישיב, בת אל, אלישמע ודובי. את חינוכו והשכלתו רכש בבית הספר הממלכתי-דתי "משואה" שבקרני שומרון, ובישיבות "נתיב מאיר" שבירושלים ו"תורת החיים" שבנווה דקלים. התכונות הבולטות ביותר באישיותו של בניה שגדל והתפתח למנהיג היו הענווה, הנתינה, האמת, אומץ הלב והדבקות במטרה. עוד בהיותו נער צעיר נטל חלק בפעילותם של ארגונים המסייעים לילדים חולי סרטן ושיתוק ילדים והפך למשתתף פעיל במסגרות המקדמות ומטפחות עולים חדשים. בחופש הגדול, היה רץ מקייטנה של "איל"ן" לקייטנה של "זכרון מנחם", ומהתנדבות כזאת לאחרת.

בניה התגייס לצה"ל בסוף חודש מרס 1999 והוצב, כבקשתו, בחיל השריון שבו ראה שליחות של ממש. את קורס הקצינים סיים כחניך מצטיין. בפרוץ מלחמת לבנון השנייה היה בניה בתקופת מעבר בין תפקידים, עת סיים תפקידו כמ"פ טירונים ועמד ליטול את הפיקוד על פלוגה מבצעית בחטיבה 401. למרות זאת התייצב במפקדת חטיבה 401 והתעקש לקבל משימה. בסופו של דבר קיבל בניה פיקוד על כוח שמנה שני טנקים בצירוף כלים נוספים, בהתאם למשימות. צוות הטנק של בניה כלל את סמל ראשון אלכס בונימוביץ' נהג הטנק, סמל ראשון אדם גורן הטען, וסמל ראשון אורי גרוסמן תותחן הטנק.

תפקיד הכוח אשר נקרא ברשת הקשר "כוח בניה", היה לבצע משימות של אספקה וחילוץ. במהלך הלחימה ביצע "כוח בניה" כמה חילוצים הירואיים שבהם ניצלו חייהם של לוחמים רבים. תיאר נדב שטיינר, לוחם צנחנים: "... אני חושב שניצלנו רק בזכות החיילים שהבאנו להם אוכל ותחמושת. לצערנו ראינו אנשים צדיקים מאתנו שנפגעו. רב-סרן בניה ריין היה בטנק שליווה אותנו כל המסעות המסוכנים הללו. הוא סיכן את עצמו אלפי פעמים בתוך המלחמה הזו. ... הוא הבטיח את החיים של כל הפצועים שפוננו דרך הציר שלנו. של ההרוגים שהובאו לקבורה. של החיילים שקיבלו אוכל ומים בתוך המלחמה." במוצאי שבת, י"ט במנחם אב תשס"ו (12.8.2006), בעת שהיה בדרכו למשימת חילוץ נוספת של טנק פגוע בחרבת אל כסיף, נפגע הטנק שבו שהה בניה מטיל נ"ט שירה החיזבאללה, וכל אנשי הצוות נהרגו.

בניה היה בן עשרים ושבע בנופלו. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בקרני שומרון השוכן מעל נחל קנה, אותו גמא ברגליו פעמים רבות בחייו. הוא הותיר הורים, ארבעה אחים ושלוש אחיות. לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב-סרן. אחיינו שנולד מיד לאחר נפילתו, נקרא בשם בניה-אורי. הוא קיבל צל"ש מאלוף פיקוד מרכז יחד עם כל אנשי צוות הטנק. בנימוקים להענקת הצל"ש תיאר האלוף גדי שמני, מפקד פיקוד המרכז: "רב-סרן בניה ריין אשר התנדב להילחם במלחמה ובמהלכה נהרג, הפגין במעשיו רוח לחימה, יוזמה, מנהיגות יוצאת דופן וחירוף נפש. מעשיו אלה מהווים דוגמה ומופת ללוחמי צה"ל בכלל וללוחמי השריון בפרט."

בניה ריין באתר "יזכור"

חזרה למפה

נמרוד כהן והקרבת בעקבות החטופים

נקודת ציון במפה: גבול לבנון

נמרוד כהן נולד ביום ו' באלול תשמ"ו (9.9.1986) בקיבוץ מצפה שלם על גדות ים המלח, שהוריו הם ממקימיו. "השיער הייחודי שלו והגיטרה שלו היו חלק בלתי נפרד מדמותו השקטה. הוא לא הרבה לדבר, אך כשדיבר דבריו היו שקולים וחכמים, דברי טעם ומהות. ליבו היה פתוח לאנשים; הוא אהב וכיבד בני אדם באשר הם ללא הבדל גיל, צבע ואמונות, בלי קשר למראה שלהם או למה שאחרים חושבים עליהם. הוא היה מכוון לעזרה לזולת, לקירוב לבבות, לראיית האחר, החל מנימוס בסיסי וכלה בכבוד אמיתי ועמוק. נמרוד נהנה מאוד ממפגשים חברתיים. תמיד היה במרכז העניינים, הזמין את חבריו הרבים לביתו ואהב לתת הרגשה טובה לכל אדם. הוא אהב את חבריו ואת היחד שהם סימלו עבורו, את החברותא. הוא היה חבר טוב ואמיתי, תמיד היה שם בשביל החברים שלו מבלי לעורר מהומה מיותרת. הוא היה מוכן לעשות הכול למענם. לא בכדי קיבל צל"ש על רוח אנושית, רעות אמיצה וערבות הדדית."

"בתחילת כיתה י"ב יצא עם כיתתו למסע לפולין ולמד על מרד תנועות הנוער. באותה שנה הגיעו למצפה שלם שני מדריכים מקיבוץ נערן, והציעו לנמרוד ולחבריו לצאת לשנת שירות בתנועת "מחנות העולים". נמרוד התלבט... כשהגיעה העת, בחר נמרוד לצאת לשנת שירות. אימו אסתי שאלה אותו מה עזר לו להחליט, והוא סיפר לה על אייל המורה, שבמסע לפולין דיבר על הכרעות קשות ואמר: "כשבן אדם מגיע לצומת דרכים חשוב בחייו, עליו להביט עשר שנים קדימה. אם בעוד עשר שנים הוא יצטער על אי עשיית המעשה – עליו לעשותו ולהשאיר את הפחד מאחור."

"החל מאוגוסט 2004 יצא נמרוד לשנת שירות במסגרת גרעין תנועת "מחנות העולים", גרעין בחיפה, משם יצא להדריך בקיבוצים אושה ורמת יוחנן כקומנר בכיתות ד'-ט'. הוא האמין שאדם צריך גם לתת למדינה ולהחזיר לקהילה על כל מה שקיבל. במהלך אותה שנה, מלבד הפעילות החינוכית הקבועה הדריך בטיולים וסמינרים של השכבה הבוגרת. בגרעין היה נמרוד דמות מרכזית, שמשכה אליה את כל הסובבים. נמרוד אהב את התנועה, את ההדרכה, את החניכים ואת המדריכים והאמין ביכולת הקבוצה הקטנה להביא שינוי לחיים של אחרים."

נורית, שהדריכה עם נמרוד, סיפרה: "נמרוד. תמיד שקט, לא לחוץ, לא מבזבז יותר מדי זמן על דיבורים, אבל יודע להקשיב שעות ולהכיל המון. לא כועס כמעט אף פעם – גם על זה שהוא לא אהב לבזבז זמן. תמיד נמצא איפה שהכי צריך אותו, מוכן לעזור בפול, גם ברגע האחרון... רשימות שמירה בלילה – נמרוד. צוות טכני במפעלי תנועה – נמרוד. כוח חלוץ לטיולים ומחנות – נמרוד. בתחילת השנה היה מאוד סגור, לא משתף. פתאום באמצע השנה הגיעו האמירות הגדולות, החינוכיות, הקבוצתיות, התנועתיות, ורעיונות גדולים לעתיד וחלומות. נמרוד היה אדם של מעשה, של משימה, של קבוצה. יותר מכול הוא היה חבר."

בבוקרו של יום ט"ז בתמוז תשס"ו (12.7.2006) תקף ארגון חיזבאללה יישובים בצפון ישראל, ארב לכוח צה"ל וחטף שני חיילי מילואים: רב-סמל אהוד (אודי) גולדווסר וסמל-ראשון אלדד רגב. כשנודע דבר החטיפה, יצא לתוך לבנון צוות טנק ביחד עם נגמ"חון כדי להתחקות אחר נתיב בריחת המחבלים והחטופים ולעצור את רכב המילוט. הצוות הספיק לירות ולפגוע במספר עמדות חיזבאללה, אך במרחק קצר מאוד מהגבול עלה הטנק על מטען גחון גדול וכל לוחמיו נהרגו במקום: סמל-ראשון אלכסיי קושנירסקי, סמל-ראשון יניב בר-און, סמל-ראשון שלומי ירמיהו וסמל-ראשון גדי מוסייב. נמרוד, שבאותה עת שהה במשימה אחרת, התנדב להיכנס לעומק השטח. כוח החי"ר בפיקודו חצה ברגל את הגדר והיה הראשון שהגיע לקרבת הטנק הפגוע, מערבית לעיירה עיתה א-שעב. כוחות גדולים של צה"ל ניסו להגיע לטנק, אך במשך למעלה משש שעות פעל בשטח כוח חי"ר אחד – זה של נמרוד – תחת אש תופת. הם נשארו כדי לאבטח את האזור, במשימה המקודשת של שמירה על גופות חבריהם. נמרוד גילה עוז רוח וגדלות נפש בתנאים קשים תחת אש ובחוסר מים. במהלך הקרב הוא לקח פיקוד על אחד הלוחמים שלקה בהלם קרב בלחימה, חירף את נפשו תוך שמירה על קור רוח, וביצע את המשימה המוטלת עליו, עד שנפגע אנושות בראשו מרסיס פצמ"ר (פצצת מרגמה) ונהרג. בן עשרים היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הניח אחריו הורים ואח.

חזרה
למפה

נמרוד כהן באתר "זיכור"

חברו דותן ברום כתב עליו את השיר "נמרוד" אותו הלחין ארקדי דוכין:

<https://www.youtube.com/watch?v=tAbrXzBeS4o>

יזכור

שחר דובר ומבצע "צוק איתן"

נקודת ציון במפה: גבול עזה

בנם של אורלי ובוריס ואחיו הצעיר של גיא, נולד בקיבוץ גניגר שבעמק יזרעאל ביום כ"ג בשבט תשנ"ד (4.2.1994). שחר היה תינוק חייכן וחברותי, ממעט לבכות ושובה לב, שבלט למן הרגע הראשון במבטו המיוחד – מבט ישיר ואופטימי, שניתן לראות דרכו את החיוך, ואת כל הטוב שבפנים. בגיל שלושה חודשים הצטרף שחר למערכת חינוך הגיל הרך שבקיבוץ לצד בני הכיתה רון כרמיאלי, אלון בלום, שיר דוד וירדן לוצקי – "חבורת המופלאים" – שמאז ועד רגע הגיוס לצבא לא נפרדו לרגע. "כשאנשים גדלים יחד מלידה הם נבנים זה לזה. ... כמו חלקים של פאזל שמשלימים זה את זה ובונים יחד תמונה מושלמת", תיאר רון את הקשר המיוחד שנרקם בין בני החבורה, ששחר היה "הדבק המאחה" שלה. "מאז ומתמיד היית לי דמות להערצה", כתב ירדן על שחר. "כבר מגיל צעיר היה אפשר לראות שאתה הכי חזק, הכי מהיר, הכי חברותי."

...את שנת בר המצווה חגג שחר ביחד עם "חבורת המופלאים" בגניגר, עם משימות וטיול ניווט משפחתי בדרום הארץ. "תראו כמה מורי דרך פגשתי", נאם במסיבה לפני קהל האורחים, "לכל אחד הגישה שלו. לכל אחד הדרך שלו. וזה לא נגמר.אהבת הבריות, שמחת החיים, החיוך, הסבלנות לזולת, הרצון לעזור ולתת הרגשה טובה לכל אדם – תכונות אלה שאפיינו את שחר הפכו אותו לעמוד תווך מרכזי. רבים רצו להצטרף לפעילויות שיזם. הייתה לשחר היכולת לאחד את כולם למען רעיון מסוים: "ברגע שהייתה לך מטרה בראש פשוט ננעלת עליה", מעיד ירדן, "ובלי לדבר יותר מדי פשוט לקחת את שתי הידיים שלך ועשית, בנית, הקמת..."

...שחר היה הראשון מ"חבורת המופלאים" שהתגייס לצה"ל, במחצית חודש מרס 2013, והצטרף לפלחה"ן (פלגת החבלה וההנדסה) צנחנים. "בתור המתגייס הראשון, היה לך חשוב שנגיע מוכנים לצבא. הכנת לנו ערכת שפצורים כדי שנגיע עם הסנטדרט הגבוה ביותר", כתבו חבריו. כתב ישי בן עירון, המפק"ץ (מפקד הצוות): "שחר הוא מהלוחמים היותר טובים שהיו בצוות, פשוט לוחם טוב במלוא מובן המילה. יכולות הפרט שלו בתחומי הכושר הגופני והירי היו מהטובות בצוות. השקעה אדירה ובלתי פוסקת, מוטיבציה מהגבוהות ביותר וכמובן חדות מבצעית היו ממאפייניו הייחודיים. שחר בלט בעשייה שקטה – תמיד עושה, תמיד עובד, והכול בשקט מופתי ובצניעות רבה. ראשון להתנדב ולעשות, חבר אמיתי שתמיד דאג ועזר לחברים בצוות. בגלל כל אלו, ובעיקר בגלל היותו איש עבודה אמיתי, חבריו לצוות העריכו והעריצו אותו כל כך. ..."

במהלך חודש יוני 2014, השתתף שחר במבצע "שובו אחים" שערך צה"ל באזורי יהודה ושומרון בעקבות חטיפת שלושת נערי הישיבה. זמן לא רב אחר כך, הסלימו האירועים הביטחוניים גם בדרום הארץ. על הלך הרוח ששחר היה נתון בו מעיד מכתבו האחרון, שכתב בטרם נכנס עם חבריו לשטח הלחימה: "התאריך – 10.7.14. מבצע צוק איתן! ... אני נרגש כי לראשונה אני מרגיש שאני עושה משהו בשביל המדינה. ... יש לי רק דבר אחד לבקש, וזה שתזכרו אותי." שחר נפל ביום כ"ה בתמוז תשע"ד (23.7.2014) בקרב ברצועת עזה במבצע "צוק איתן". יחידתו יצאה להתקפה על מתחם אויב בצפון חאן יונס ובו מנהרה התקפית המובילה לשטח ישראל. שחר, שהוביל את הכוח יחד עם מפקדו סגן פז אליהו ועם סמל-ראשון לי (ליליק) מט, נהרג ממטען רב עוצמה שהופעל עליהם. לוחמים נוספים בכוח נפצעו. שחר הובא למנוחות בבית העלמין בקיבוץ גניגר, כשאלפים מלווים אותו בדרכו האחרונה. בן עשרים היה בנפלו. הותיר אחריו הורים ואח. לאחר נפילתו, הועלה לדרגת סמל-ראשון.

ספדו לו בני כיתתו: "היה לנו חלום לפתוח ביחד מסעדה ושלכל אחד יהיה תפקיד. התפקיד שלך היה לדאוג ליחסי הציבור ולהיראות תמיד עסוק. תמיד היית שאפתן, חושב בגדול, לא מסתפק בדברים קטנים ופשוטים. כל מפגש מיד הופך להפקה גרנדיוזית ... היום, אנחנו חושבים שהגיע הזמן שתספר לכולם על החיים הכפולים שניהלת: מצד אחד, שחר דאובר, ומצד שני ש.ד. סוכן שב"כ. העובדה הזאת מסבירה את הרשימות והפנקסים, ההיעלמויות באמצע היום, התראות בלתי פוסקות באמצע הלילה והאנשים הלא-מוכרים שנפגשת איתם. ... שחר, מלא שמחה, רוח שטות, רצון לעזור ולהתנדב, אחראי, תומך ונאמן. חבר. חבר יקר. היקר ביותר."

...בנצי ברופמן, חברו של שחר, כתב לזכרו את השיר "השחר העולה":

<https://www.youtube.com/watch?v=dRDRMcA62Ms>

חזרה

למפה שחר דובר (דאובר)

יזכור

גיא בויילנד ומבצע "צוק איתן"

נקודת ציון במפה: גבול עזה

בן אדוה וגלן. גיא נולד ביום ב' באייר תשנ"ג (23.4.1993) בניו זילנד. אח צעיר של קים. מנישואים קודמים של אביו היה לו אח למחצה – לוק. כשהיה גיא כבן חמש שנים המשפחה עלתה לארץ, ואחרי כשש שנים בקיבוץ חוקוק הם התיישבו בקיבוץ גינוסר אשר על שפת הכנרת. גיא התאקלם בארץ בקלות, סיפרה אימו אדוה: "אני זוכרת שכשעלינו לארץ, אחרי שבועיים בגן חזרת הביתה ואמרת לי: 'אימא, can I have a כריך, במטותה?' ואז ידעתי שתהיה בסדר ...".

...גיא למד בבית ספר יסודי "נופי ארבל" בקיבוצו והמשיך לתיכון האזורי "בית ירח".

...מעבר ללימודים היה גיא בחברת הנוער העובד במסגרת הקיבוץ - אבל בעיקר בשביל החברה, כדברי אימו, לא בשביל התנועה. התחביב העיקרי של גיא היה המוזיקה, וזה מה שעיזב את דמותו, כדברי בני המשפחה והחברים. כבר בגיל שמונה ביקש גיא וקיבל גיטרה ליום הולדתו, למד לנגן דרך המחשב ואחרי זמן קצר הקים עם חבר טוב להקה, ואחר כך עוד אחת. לא פעם הוא אף הביא גיטרה לבית הספר וניגן לחבריו לכיתה. כשהיה בתיכון ניגן והופיע כמו רוקיסט אמיתי, עם הלוק והכול – נער ג'ינג'י עם שיער ארוך, כך הכירו אותו כולם. בבית גיא תמיד שמע מוזיקה, בחדר, במקלחת, בכל מקום וברעש גדול.

כשהיה בתיכון הצטרף גיא לקבוצת "יוצרוק" של הנוער העובד – חבורת מוזיקאים שיוצרים רוק חברתי, וכדבריהם "מביאים את האלטרנטיבה לעמק". ב"יוצרוק" הוא היה מאוד פעיל, בהכנות, בהופעות ובארגון, והוכיח שהוא מחויב מאה אחוז לפעילות החברתית הזו. בשנת 2008 גיא אף זכה במלגה ללימודי מוזיקה...

...ביום 22.11.2011 התגייס גיא לצה"ל. הוא דרש להגיע להנדסה קרבית אך לפני הגיוס קיבל שיבוץ אחר, ולכן בתיק שלקח מהבית ארז שמיכה – לשאלת אימו הודיע לה שזו שמיכה בשביל הכלא, כי יסרב לשיבוץ. ואכן בגיוס גיא התעקש וכעבור כמה ימים קיבל את השיבוץ שרצה, והחל את שירותו כלוחם בחיל ההנדסה. גיא שירת בגדוד "להב" המסופח לחטיבה 7, עוצבת "סער מגולן". הוא השתלב היטב ביחידה, בין החברים ובין המפקדים...

כשהגיע גיא לאמל"חיה (מחסן אמצעי לחימה) נתגלו כישרונו ויצירתיותו, כאשר הכין מחומרים יומיומיים דברים מיוחדים – חגורה לנשק, אפוד, כיסוי לטלפון סלולרי ועוד. במהלך השירות הוא התקדם לדרגת סמל ראשון.

בחודש יוני 2014, אחרי שמחבלים חטפו ורצחו שלושה צעירים בשומרון, התגבר ירי רקטות מרצועת עזה לישראל, ובעקבות כך יצאה ישראל למבצע "צוק איתן" נגד החמאס באזור עזה. המבצע החל ב-8.7.2014 בהפצצות מהאוויר, וכעבור תשעה ימים החלה כניסה קרקעית של יחידות צבא לרצועת עזה לטפל במוקדי הירי ובמנהרות הטרור, משימות שבוצעו עד תום המבצע בסוף חודש אוגוסט. יחידתו של גיא השתתפה בלחימה מראשיתה, ומפקדיו תיארו: "מתוקף תפקידך, גיא, כלל לא היית חייב להיות בקו הראשון. בחרת להיות שם. אפילו לא ביקשת, פשוט היית. לא היית חייב להיחשף לאויב, יכולת להישאר מוגן בתוך הרכ"מ. הסרת מעליך את המיגון ויישורת קו עם חבריך. בכל היתקלות, בכל אקט של לחימה, לפתע צצת בקו הראשון כדי לסייע, לחפות, להסתער, לנצח. נתגלית כלוחם מן המעלה הראשונה, כזה שכל אחד היה רוצה שיילחם לצידו, שתמיד חותר למגע, רץ קדימה, נוכח פני אויב ועל אף כל סכנה. לוחם ששם את עצמו בקו האש כדי להגן על חבריו..."

...גיא נפל בקרב במבצע "צוק איתן" ביום כ"ח בתמוז תשע"ד (25.7.2014). סיפר סגן-אלוף רועי, מפקדו: "במבצע הפגין גיא מקצועיות רבה. שיבוצו בפומ"ה (פורץ מכשולים הנדסי) של מפקד הפלוגה מעיד על הביטחון בו והאמון שמפקדיו רחשו לו. גיא הגיע ראשון לכל מוקד פעילות מבצעית וחתר למגע. גם באירוע המצער שבו שכלנו את גיא הוא זה ששמע ראשון רעשי קולות מאחד הבתים וניגש לבדוק זאת. אומץ ליבם של גיא ושל חבריו לחוליה מנע כנראה פגיעה בחיילים רבים נוספים".

באותו קרב נפל גם סמל ראשון עמית יאורי.

גיא היה בן עשרים ואחת בנפלו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בקיבוץ גינוסר, מקום מגוריו. הותיר הורים, אחות ואח. על מצבתו של גיא כתבו אוהביו באנגלית, שפת ילדותו: "תמיד תהיה בליבנו"....

משפחתו וחבריו של גיא החליטו לקיים לזכרו ביום 16.7.2015, סמוך ליום השנה לנפילתו, פסטיבל "מחזירים את הרעש" - קונצרט רוק על שפת הכנרת, במתחם מלון "נוף גינוסר". הפסטיבל נקרא כך, כדבריהם, כיוון שמאז שגיא איננו שקט להם, והם רוצים להחזיר את הרעש. באתר פייסבוק נפתחה קבוצה לארגון הפסטיבל ובה, לצד תמונות רבות של גיא וסרטון לקראת האירוע, מפרסמים רבים דברי זיכרון וגעגוע.

על הפסטיבל:

<https://www.youtube.com/watch?v=EgCyQEb5-R0>

חזרה
למפה

גיא בויילנד

יזכור

נדב ריימונד ומבצע "צוק איתן"

נקודת ציון במפה: גבול עזה

בנם הבכור של יובל ואבי (אברהם). נולד ביום כ"ח בתשרי תשנ"ה (3.10.1994) במי-עמי. אח לנועם ויואב. נדב היה ילד יפה תואר, הרפתקן ומלא שמחת חיים. מגיל צעיר נהנה מרכיבה על כל דבר מתגלגל, בין השאר על עגלות שבנה עם אביו ואחיו נועם. אהב לרכוב על אופניו ברחבי מושב מי-עמי שבו גדל, ליצור מסלולי רכיבה ולהכין לעצמו מקפצות... נדב היה ילד ונער נעים הליכות, מצחיק ושמח בחלקו. כשמו כן היה – תמיד רואה את האחר ומתחשב בזולת... כאשר למד בבית הספר היסודי "רעות" במועצה אזורית מנשה, ובהמשך בבית הספר האזורי "גוונים" עד כיתה ט', העידו מוריו שהוא תלמיד שקט, חברותי ופעיל, אהוב על חבריו. בכיתה ט' עבר קורס מד"ח (מדריכי חוץ) של תנועת הנוער "בני המושבים" והדריך בה בהצלחה. כשהיה בן חמש-עשרה עברה משפחתו למושב שדמות דבורה שבגליל התחתון. עם הגיעו התקבל בחיבוק אוהד על ידי החברים ומיד התחיל, כדרכו, לחבר בין בני גילו וליצור חבורה מלוכדת ומגובשת. הוא ידע ליצור קשר עם כולם ודיבר באדיבות, בגובה העיניים, חיוכו היה ממס. גם שם המשיך להדריך בתנועת "בני המושבים". ... בכיתה י' עבר נדב ללמוד בבית הספר האזורי "כדורי", ובכיתה י"א קיבל את פרס "הראל" על הצטיינות בלימודים. הוא היה תלמיד אהוב על מחנכיו ומוריו, ולא פחות מכך – על בני כיתתו. כנער בעל תושייה ומעורב חברתית, ארגן מסיבות ריקודים המוניות שאליהן הגיעו מאות בני נוער, וידע לשלב היטב בין לימודים לבילויים. תמיד עזר לכולם והיה מוכן לתרום ולתת מעצמו כמה שאפשר. חבריו הרבים קראו לו "ריימונד" וסיפרו ששידר חום, אהבה, ספונטניות וקלילות. יפה תואר מבפנים ומבחוץ, נטול אגו ופוזת ביטחון, שלווה ושלמות פנימית – הוא היה מושא להערצה. בספר הזיכרון שערכו חבריו לתיכון כתבה שיר ויזל: "חיוך כובש ועיניים בוהקות, אי אפשר היה לפספס אותו. זה הרגיש כאילו הוא נוכח בכל מקום, שופע כריזמה וביטחון עצמי, אהוב על כולם. ... היה פעיל בכל תחום – בשכבה, בתנועת נוער, בשיעורים ובטקסים. הגיע אלינו רק בכיתה י' אבל זה הרגיש כאילו הוא איתנו כבר שנים. ... תודה לך, נדב, על רגעי צחוק, אושר ושמחה, על זה שחלקת כבוד לכל אחד ללא הבדל, שהיית כל כך חברותי ומקסים שהטבעת ברבים חותם..."

נדב היה ילד טבע שהכיר כל פינה, כל שביל וכל מקור מים באזור מגוריו – מטיוליו הרבים לאור יום ולאור לילה, עם חברים או משפחה, עם פניקה ועם מוזיקה ישראלית שאהב. לפעמים גם טייל לבד או באווירה רומנטית עם שחר – חברתו, אותה הכיר בכיתה י"ב, וכינה במכתבו האחרון "אהובתי הראשונה והאחרונה"....

...בחדרו תלה נדב את דגל ישראל. רבות דיבר על מימוש זכותו וחובתו לתרום למדינה והתאמן לקראתו בריצה בשדות. סער אלמקייס, מדריך הכושר הקרבי, סיפר: "אני זוכר את המוטיבציה הגבוהה שלו, את השאלות הבלתי פוסקות. ... מה עוד צריך לעשות כדי לעבור את הגיבוש, איך להגיע הכי רחוק וגבוה. אבא שלו וסבא שלו היו בצנחנים והוא היה נחוש ללכת בדרכם..."

... כבן הדור השלישי בצנחנים היה גאה מאוד להתגייס לחטיבה ב-21 בנובמבר 2013; וכשקיבל כומתה אדומה – השתמש בכומתה של אביו. גם בשירותו הצבאי התבלט בחברות, בעזרה, בהתנדבות ובצניעות. עם סיום המסלול נשלח לקורס מ"כים (מפקדי כיתה) בזכות תכונותיו הפיקודיות וסומן כמתאים לקורס קצינים בהמשך. בו-בזמן שמר נדב על מקומו כמרכז החבורה באזור מגוריו. כבר בדרך הביתה לשבת התקשר לכל החברים...

בחודש יוני 2014 התגבר ירי הרקטות מרצועת עזה לישראל, ובעקבותיו יצאה ישראל למבצע "צוק איתן" נגד החמאס. המבצע החל ב-8 ביולי בהפצצות מהאוויר, וכעבור תשעה ימים החלה כניסה קרקעית של יחידות צבא לטפל במוקדי הירי בעזה ובמנהרות הטרור. לפני הכניסה לעזה של כיתה אחרת במחלקה, נדב רץ לאחד החיילים והגיש לו את הברכה שלו. "הברכה שלי טובה משלך", אמר לו, אף שידע כי בכל רגע הוא עשוי להזדקק לה. הוא נתן את כל מה שהיה לו באצילות ובנדיבות...

...נדב התאכזב על שלא צורף לחבריו מגדוד 101 שנכנסו לעזה במבצע "צוק איתן". הוא הוצב עם שבעה מחבריו לקורס מ"כים בפילבוקס הסמוך לקיבוץ נחל עוז, לצורך הגנה על המרחב שבין הקיבוץ לעזה. על הלוחמים הוטלה המשימה לתצפת על פתח גדר הביטחון בגזרת מעבר קרני ולמנוע חדירת מחבלים. ביום שני, בשעת ערב, הגיעו לפתע כתשעה מחבלים מפתח מנהרה בתוך שטח מדינת ישראל ותקפו את החיילים ששהו במוצב. כמה מהם חדרו למוצב, ירו והשליכו עשרות רימונים. החיילים הלכודים בפילבוקס השיבו אש ובמקום התפתח קרב בטווח קצר מאוד. נדב נפל בקרב ביום א' באב תשע"ד (28.7.2014). בן תשע-עשרה שנים ו-10 חודשים, עוד לא בן 20, היה בנפלו. איתו נפלו סמל דור דרעי, סמל דניאל קדמי, סמל ארז שגיא וסמל ברקאי ישי שור. נדב הובא למנוחות בבית העלמין ביישוב מגוריו, שדמות דבורה. הותיר הורים ושני אחים. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

בכיסו של נדב נמצאו פתקים עם מסרים למשפחתו: "עשיתי את זה למען כולכם ולמען המדינה שלנו. עם ישראל חי." בטלפון שלו הוא שמר שני פתקים: "בקשה אחרונה: תשמרו על שחר כמו על הבת שלכם", כתב על חברתו, והוסיף, "אולי החיים שלי היו קצרים מהרגיל, אבל נהניתי מכל רגע ורגע, ואני רוצה שכל מי שמכיר אותי ימשיך ליהנות! ואל תיקחו את החיים ברצינות יותר מדי, ממילא לא יוצאים מזה בחיים. אוהב אתכם בלי סוף. אתם עשיתם ממני מה שאני ומי שאני ואני מודה לכם על זה".... החברים ארגנו מרוץ לזכרו במאי 2015 וחילקו צמידים שחתימתו במרכזם ולצידה כנפי הצניחה. באפריל 2016 נערך המרוץ השני לזכרו אותו מארגנים החברים של נדב. החתימה שלו מעטרת גם חולצות שהדפיסו בני משפחתו וחבריו וכן תליונים וטבעות שהם עונדים. להנצחתו נפתח דף פייסבוק: "החברים של ריימונד".

מרוץ "החברים של נדב": https://www.youtube.com/watch?v=4NdceY0b_uM

חזרה
למפה

נדב ריימונד